

ת"פ 42889/10/11 - מדינת ישראל נגד בן דיין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42889-10-11 מדינת ישראל נ' דיין
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין:	מדינת ישראל	יהונתן גנץ	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד		
	נגד		
	בן דיין		
	ע"י ב"כ עו"ד	טלי חזום ועו"ד יחזקאל	הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקי:

1. על פי עובדות כתב האישום, היה הנאשם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הבעלים או המחזיק של כלב מסוג אמסטף מנומר (להלן: "הכלב").

בתאריך 19.9.07 סמוך לשעה 19:00 טייל הקטין א.ג., יליד 1995 (להלן: "הקטין" או "המתלונן"), עם כלבו ברחוב אלמגור בתל אביב.

בעת שהקטין התכופף וחיבק את כלבו, רץ לפתע הכלב לכיוונו התנפל עליו ועל כלבו ונשך את הקטין בידו.

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו לקטין 7 סימני נשיכה עמוקים בשורש גב כף יד ימין ונפיחות והוא נזקק לטיפול רפואי.

בגין אירוע זה מיוחסת לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בטענה שביצע מעשה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, בכך שלא נקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו.

כתב האישום ממשיך ומתאר אירוע נוסף שהינו תולדה של האירוע הראשון ולפיו למקום הגיעה אמו של הקטין, גב' גריביץ יאנה (להלן: "המתלוננת") וביקשה מהנאשם שהחזיק את הכלב, ומאחותו רנית לוזון (להלן: "רנית")

אשר החזיקה כלב אמסטף אחר, שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה. רנית הסתובבה והחלה ללכת מהמקום, והמתלוננת תפסה אותה בכתפה ואמרה לה שהיא לא זזה מפה.

בתגובה התנפל הנאשם על המתלוננת ותקף אותה בכך שהכה באגרופים בפניה ואיים עליה כי יהרוג אותה וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

כתוצאה מהתקיפה האמורה לעיל נגרמו למתלוננת זעזוע מוח ושריטה באישון העין המהווים חבלה של ממש.

על מעשיו אלה מיוחסות לנאשם, בפרק הוראות החיקוק עבירות של אימים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין ו**תקיפה הגורמת חבלה ממשית** - על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם מחוסר ידיעה בנשיכה ובחבלה שנגרמו לקטין ובכל מקרה טען כי באותה התקופה כלל לא היה לו כלב.

הנאשם הכחיש גם את המיוחס לו באירוע השני וכפר בעובדות לפיהן אמו של הקטין - המתלוננת - הגיעה למקום וביקשה ממנו ומאחותו רנית שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה, וכן בטענה כי תקף את המתלוננת או איים עליה. לטענתו המתלוננת היא זו שתקפה את רנית.

3. עם תום פרשת התביעה העלתה באת כוח הנאשם את הטענה, שאין להשיב לאשמה.

לאחר שבחנתי את ראיות התביעה ולאור ההלכות הנהוגות לעניין עוצמת הראיות בשלב זה של העלאת הטענה שאין להשיב לאשמה, דחיתי, באופן חלקי, בהחלטתי מתאריך 1.4.15, את בקשת ב"כ הנאשם וקבעתי שאכן לא הובאו ראיות, אף לא לכאורה, להוכחת עבירת האימים ועל כן אין על הנאשם להשיב לאשמה זו.

עם זאת מצאתי כי נכון לאותו שלב עמדה המאשימה בנטל להניח תשתית ראייתית לכאורית להוכחת יסודות העבירות של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין ושל תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין ועל כן על הנאשם להשיב לאשמה ככל שהיא מתייחסת לעבירות אלה.

4. כאמור כפר הנאשם מחוסר ידיעה בנשיכה ובחבלה שנגרמו לקטין, עם זאת לא הכחיש שהמתלונן הותקף על ידי כלב אמסטף ובעדותו בבית המשפט אישר שהשתלט על הכלב על מנת למנוע ממנו לתקוף את המתלונן.

במסגרת פרשת התביעה הוגשו, ללא התנגדות ומבלי שב"כ הנאשם חלקה על תוכנם, מסמכים רפואיים מחדר מיון אורתופדי בבית החולים לילדים בלינסון ותצלומים המעידים על "**סימני נשיכה בשורש כף יד ימין [...]** עם **נפיחות מקומית**".

המחלוקת, אפוא, בנוגע לאירוע הראשון מצטמצמת לשאלה האם הנאשם היה באותה עת הבעלים או המחזיק של הכלב.

גם בהתייחס לאירוע השני השאלה שבמחלוקת הינה בעיקרה זהותו של תוקפה של המתלוננת והאם המאשימה עמדה בנטל להוכיח שהנאשם הוא התוקף.

הנאשם בתשובתו לאישום לא התייחס כלל לשאלה האם המתלוננת הותקפה במהלך האירוע וכפירתו התייחסה לטענה שהיה מעורב בתקיפתה.

5. האם הוכח שהנאשם היה במועד הרלוונטי הבעלים או המחזיק של הכלב?

המאשימה העלתה לעדות להוכחת טענתה כי הכלב היה בבעלות הנאשם או בהחזקתו את המתלונן הקטין, שני עדי ראיה לאירוע - הגב' יולי מזרחי (להלן: "יולי") ומר חן מזרחי (להלן: "חן") ושני חברים/ידידים של המתלוננת - ולדימיר טימושפולסקי (להלן: "ולדימיר") ואיגור ז'ולנה (להלן: "איגור") והגישה בהסכמה את דו"ח הפעולה שנרשם סמוך לאחר האירוע על ידי שוטר הסיוור סמ"ר סודאי אבישי ודו"ח מסדר זיהוי תצלומים.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

6. בשאלת זיהוי של הנאשם, כבעלים או כמחזיק הכלב שתקף אותו ואת כלבו, הייתה עדותו של **המתלונן** מבולבלת ונתגלו סתירות רבות בגרסתו.

בפתח עדותו בבית המשפט אישר המתלונן כי אינו יודע מי הבעלים של שני כלבי האמסטף, שאחד מהם תקף את כלבו, וטען כי הוא "**משער שמי שהחזיק אותם הוא הבעלים**".

בהמשך עדותו השתכללה והוא כבר הצביע על הנאשם בוודאות כעל הבעלים של הכלבים.

במהלך עדותו בבית המשפט סיפר כי לפני האירוע "**ראיתי אותו (את הנאשם - ה.נ.) לפני עם הכלבים. כל יום שהייתי יוצא עם הכלב הייתי רואה את הנאשם יוצא עם הכלב**". מתברר כי בהודעתו במשטרה מסר גרסה אחרת לפיה אינו מכיר את הכלב ויכול "**לזהות שמונים אחוז את הפנים של בעל הכלב שמסתובב איתו**".

יתרה מכך על אף שבעדותו בבית המשפט הצביע בוודאות על הנאשם כעל מי שגם תקף את אמו בהמשך, באירוע השני, הרי שבהודעתו במשטרה סיפר כי ראה בחור שתקף את אמו אלא שלא ראה את פניו ועל כן, לשאלת החוקר, האם יוכל לזהות את הבחור שתקף את אמו, השיב בשלילה.

כך או כך המשטרה לא הזדרזה לערוך מסדר זיהוי בין אם חי ובין אם תמונות סמוך לאחר האירוע ורק בחלוף כשלוש וחצי שנים, בתאריך 24.2.11 זימנה את המתלונן למסדר זיהוי תמונות, שם הצביע על הנאשם כעל מי שמוכר לו "**מזה שהוא הפריד את הכלב שלו מהכלב שלי בזמן האירוע**". העובדה שהנאשם הפריד בין הכלבים אינה שנויה במחלוקת, אך הקטין לא טען שהדמות עליה הוא מצביע היה נכון למועד האירוע הבעלים או המחזיק של הכלב.

יתרה מכך, זיהוי זה מזוהם לכל הדעות, גם על פי עדותו של המתלונן שאישר לבקשת ב"כ הנאשם כי במהלך השנים לאחר האירוע, כשהיה לבד או עם אמו, ראה את הנאשם מסתובב בשכונה ודיברו ביניהם על כך שהוא בעל הכלבים.

הצבעתו הוודאית של המתלונן, באולם בית המשפט, בחלוף כחמש וחצי שנים מיום האירוע, על הנאשם, אשר ישב על ספסל הנאשמים, כעל בעל הכלב, משקלה נמוך עד אפסי, במיוחד בהתחשב בגרסתו הראשונית סמוך לאחר האירוע ולפיה יוכל לזהות את בעל הכלב ב- 80% בלבד.

אפשרות זיהוי ב-80% אינה עומדת במבחנים שנקבעו בפסיקה לזיהוי בעל משקל ראייתי משמעותי.

לא מצאתי פסול או פגם בעדותה של **עדת הראייה יולי**, שכנתם של המתלוננים והנאשם, שעדותה הייתה נטלת פניות ואובייקטיבית ועל כן הייתה מהימנה עליו לכל אורכה.

על פי גרסתה ביום האירוע הייתה במקום יחד עם גרושה - חן והשניים עצרו על מנת ללטף את כלבו של המתלונן.

לפתע, קפץ כלב אמסטף, ש"צץ משום מקום בלי בעלים" על כלבו של המתלונן והיא וכן ניסו להפריד ביניהם. בשלב זה הגיעו למקום שני גברים, כאשר אחד מהם, שממנו התרשמה יולי כבעליו של הכלב, הפריד בין הכלבים.

גם עדותו של **עד הראייה חן**, גרושה של יולי שהיה עמה בשעת האירוע במקום האירוע, הותירה עליו רושם מהימן, משולל אינטרסים וכוונה לסייע לצד זה או אחר.

על פי גרסתו הבחין כי מישהו, שאת פרטיו לא מסר, פתח את השער בחצר פרטית של אחת הדירות בבניין - הנמצא בסמיכות למרכז המסחרי, באחד האזורים בשכונת נווה שרת, ברחוב שאת שמו לא זכר - וממנו יצא כלב מסוג אמסטף. הכלב יצא בריצה והסתער על כלבו של המתלונן והתחיל לנשוך אותו, המתלונן ניסה להפריד בין הכלבים, אז "הגיע הבעלים של הכלב הגדול וניסה לנטרל אותו. אני משער שזה היה הבעלים של האמסטף, כי מישהו אחר לא היה משתלט עליו".

אין מחלוקת שמי שהגיע והפריד בין הכלבים היה הנאשם, אולם עדי הראייה לא יכלו לומר בוודאות כי מי שהפריד היה הבעלים או המחזיק של הכלב אלא רק כי הם התרשמו או שיערו שמדובר ביחסי כלב ובעליו.

לצורך קביעת ממצאים בשאלת זהות הבעלים או המחזיק בכלב לא די בתחושות והנחות ולא די בכך כדי להשיב בחיוב על השאלה שהוצגה לדיון.

כאמור העלתה המאשימה לעדות גם את **איגור וולדימיר**, חבריה של המתלוננת.

השניים לא היו עדים לאירוע ולמעשה לא ראו את הכלב שהתנפל על כלבו של המתלונן. הקשר בין הכלבים - אותם לטענת **איגור** ראה בימים שקדמו לאירוע מסתובבים בסביבה כשבסמיכות אליהם נמצא הנאשם, ואשר לטענת **ולדימיר** נהג לראות בחצר הבניין ברח' אלמגור 7, שם הייתה מצויה דירתו של הנאשם - לבין האירוע, הינה בגדר הערכה בלבד.

התוצאה היא שלא ניתן לקשור בין הכלב, שנשך את כלבו של המתלונן, לבין הכלבים שלהערכת והבנת לדימיר

ואיגור היו שייכים לנאשם.

מעבר לכך מדובר בשתי הודעות כבושות, כאשר **ולדימיר** אישר, בתשובה לשאלה בחקירה נגדית, כי את גרסתו מסר לראשונה במשטרה **בתאריך 17.1.11** קרי כשלוש שנים ושלושה חודשים לאחר האירוע, אף שבכל אותה תקופה המשיך להיות בקשר עם המתלוננת, עמה הוא מיודד, לאחר היכרות רבת שנים שהחלה בשנת 2003.

באופן מפתיע הודעתו של **איגור** הוגשה למשטרה יומיים מאוחר יותר **בתאריך 19.1.11**.

איגור גם אישר שעובר להגשת הודעתו במשטרה נחשף למרבית חומר החקירה, שהועתק על ידי המתלוננת מהמשטרה לצורך הגשת ערר על סגירת תיק החקירה וקשה שלא להשתחרר מהרושם שהמתלוננת גייסה לטובת העניין וכדי לעבות את הראיות את שני חבריה, לאחר שהמשטרה החליטה על סגירת התיק מחוסר ראיות.

אף שלטענת ולדימיר ואיגור סיפרו למתלוננת כבר ביום האירוע או למחרת את הפרטים עליהם העידו, לא הובאה כל ראיה לסיבת השיהוי במסירת ההודעה במשטרה.

ב"כ המאשימה אף אישר כי אין בחומר החקירה ראיה המאשרת את טענתו של איגור לפיה אחרי האירוע הגיעה למקום ניידת משטרה, על פי הזמנתו, וכי ניגש עם השוטר שהגיע לרחוב אלמגור 7 שם אמר לו כי "**פה היו כלבים ופה כנראה גר בעל הכלבים**".

כך או כך גם איגור לא הצביע בוודאות על מחזיק המקום ברחוב אלמגור 7 כעל בעל הכלבים, בכלל וכבעל הכלב המדובר, בפרט.

כאמור העדים לא מסרו הסבר להימנעותם מפנייה למשטרה למסור את הידוע להם על זהות בעל הכלב במשך 3.5 שנים, הגיעו באופן מפתיע לאחר חלוף זמן ניכר, כאמור, בהפרש של יומיים זה מזה ולא נתנו כל הסבר לסיבת החלטתם באותו מועד לחשוף בפני המשטרה את הידוע להם לטענתם.

בנסיבות אלה משקל עדותם נמוך עד אפסי ובכל מקרה אין בו כדי לקשור את מי מהכלבים שלטענתם ראו בחזקת הנאשם, לכלב שנשך את כלבו של המתלונן.

7. מול עדויות עדי התביעה עמדה עדותו של **הנאשם**, אשר שלל את עדויות עדי התביעה שטענו שכלבי אמסטף נצפו בחצר ברחוב אלמגור 7 תקופה של כ-7 שנים.

לטענתו נכון למועד האירוע התגורר בבניין זה כשנה בלבד ובאותה תקופה לא החזיק בכלבי אמסטף.

בהתייחסו למלונה שנמצאה בחצר הבניין בו התגורר טען שהיא לא הייתה שייכת לו, וכי החצר הייתה שייכת לכל דיירי הבניין. בכל מקרה, לטענתו, מדובר במלונה קטנה שכלב אמסטף אינו יכול להיכנס לתוכה.

גרסתו של הנאשם יותר מכל מלמדת על מחדלה של המשטרה בחקירת האירוע, כשכל אחת מטענותיו של הנאשם יכלו להיבדק בזמן אמת, בין אם מול השכנים ובין אם באמצעים אחרים, אך מאום לא נעשה. מאמרתו של הנאשם במשטרה, מספר ימים לאחר האירוע, עולה כי הנאשם עצמו לא נשאל ולא התבקש להתעמת עם הטענה שהכלב לבד או עם כלב אמסטף נוסף יצאו מחצר ביתו ומכאן לקשר שלו אליו ולמלונה שנמצאה בחצר.

לא די בהערכות, השערות ותחושות כדי למלא את החסר בראיות של ממש, גם אם יש בהם כדי לצבוע את התמונה בצבעים המעוררים את החשד שאכן הנאשם היה הבעלים או המחזיק של הכלב.

התוצאה מכל האמור לעיל, שהמאשימה לא עמדה בנטל הדרוש בפלילים להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היה במועד הרלוונטי הבעלים או המחזיק בכלב, מושא כתב האישום.

8. האם הוכח שהנאשם היה זה שתקף את המתלוננת?

לא הייתה מחלוקת אמיתית בשאלה האם המתלוננת הותקפה במהלך האירוע, אף שהנאשם בתשובתו לאישום טען שהמתלוננת היא זו שתקפה את אחותו רנית לוזון, אך הטענה המרכזית הייתה שהוא עצמו לא תקף ולא איים עליה.

כאמור, בהחלטה שניתנה על ידי בטענה שאין להשיב לאשמה קבעתי שעבירת האיומים לא הוכחה אף לא לכאורה ועל כן נותר לדון האם היה זה הנאשם שתקף את המתלוננת, אשר הגיעה בסופו של האירוע לחדר המיון עם טענות על כאבי ראש, בחילה חזקה וסחרחורת ואובחנה רגישות במישוש באזורים הפריאטו אוקסיפיטליים - כפי שעולה מבדיקה שנערכה לה במיון על ידי ניוירוכירורג.

הראיות הקושרות את הנאשם לתקיפת המתלוננת אף חלשות מאלה שהובאו להוכחת בעלותו/החזקתו בכלב, כשלמעשה אף אחד מהעדים לאירוע לא הצביע באופן וודאי על הנאשם כעל התוקף.

המתלוננת עצמה, בניגוד לגרסתה במשטרה שם מסרה שהיא אינה בטוחה שמי שהחזיק בכלב האמסטף הוא אותו אדם שתקף אותה מאחר שבאותו זמן שהותקפה הסתכלה על בנה וזה לא היה חשוב לה ורק מסיפוריו של בנה הקטין התרשמה שזה היה אותו בחור, העידה בבית המשפט שכיום, במועד מסירת עדותה, כחמש וחצי שנים לאחר האירוע, היא כבר בטוחה שהנאשם היה זה שתקף אותה כי לאחר האירוע ראתה אותו בשכונה, הסתכלה עליו וזיהתה אותו והוסיפה כי במשטרה לא הייתה בטוחה מאחר שלא הראו לה שם את תמונתו של הנאשם.

מחקירתה הנגדית של המתלוננת עלה כי מספר ימים לאחר שמסרה את תלונתה וציינה, כאמור, שהיא לא יכולה לומר בוודאות שמי שתקף אותה הוא אותו בחור שהחזיק בכלב, הוזמנה שוב למסירת הודעה במשטרה, שם הוצגה בפניה תמונת הנאשם והיא התבקשה להתייחס לאפשרות שהנאשם תקף אותה והחזיק בכלב.

לגבי העובדה שהנאשם החזיק בכלב השיבה בוודאות שהיה זה הנאשם - עובדה שאף לא הוכחה על ידי הנאשם - ואילו לגבי השאלה האם הוא זה שתקף אותה השיבה שכדי להיות בטוחה עליה לראותו פנים מול פנים.

אם לא די בכל אלה ציינה המתלוננת בהודעתה במשטרה שגובהו של התוקף היה כ-1.85 מ'. בבית המשפט התברר כי הנאשם נמוך מהמתלוננת שגובהה 1.68 סמ' ולטענתה טעותה בהערכת גובהו נבעה מכך שהייתה מקופלת ומכופפת כתוצאה מהמכות והאגרופים שספגה מתוקפה ועל כן הוא נראה לה גבוה מגובהו האמיתי.

התקשיתי לתת אמון בעדות המתלוננת ככל שהיא התייחסה לזיהויו של הנאשם כתוקפה כשניכר שככל שחקירת המשטרה התמשכה "שיפצה" המתלוננת שוב ושוב את גרסתה, עד הגרסה האחרונה שמסרה בבית המשפט ובה

כבר זיהתה את הנאשם כתוקפה זיהוי וודאי.

כך למשל עלה מחקירתה הנגדית כי בשלוש הזדמנויות במהלך השנים 2007 ו-2008 מסרה עדויות ולא הזכירה ולו פעם אחת כי ראתה בחצר הבניין של אלמגור 7 כלבי אמסטף ורק בחקירתה במשטרה בשנת 2010 העלתה המתלוננת לראשונה את הטענה כי עוד לפני קרות האירוע ראתה כלבי אמסטף בחצר של הבניין ברחוב אלמגור 7. כשהתבקשה להסביר מדוע לא סיפרה על כך בהזדמנויות הקודמות שהיו לה השיבה תשובה מתחמקת "לא שאלו אותי".

המתלונן - בנה של המתלוננת - אף הוא לא היה עקבי בגרסתו לגבי חלקו של הנאשם בתקיפת המתלוננת.

בבית המשפט אמנם הצביע על הנאשם בוודאות כעל מי שתקף את אמו, אך מתברר כי במהלך חקירותיו במשטרה היסס בקשר לחלקו של הנאשם בתקיפה, כך אף לא קישר את הנאשם לתקיפת המתלוננת במהלך מסדר זיהוי התמונות שנערך לו. שם זיהה בשיעור של 80% בלבד את הנאשם כבעלים של הכלב, אך כלל לא קישר את הנאשם, שעל תמונתו הצביע, כאמור, כעל מי שתקף את אמו.

יתרה מכך, כפי שכבר ציינתי, בהתייחס למשמעות עדותו לגבי מהות הקשר שבין הכלב לנאשם, הרי שעל אף שבעדותו בבית המשפט הצביע בוודאות על הנאשם כעל מי שגם תקף את אמו בהמשך, באירוע השני, מסתבר שבהודעתו במשטרה סיפר שראה בחור שתקף את אמו שלא ראה את פניו ועל כן בתשובה לשאלת החוקר האם יוכל לזהות את הבחור שתקף את אמו השיב בשלילה.

גם **חן מזרחי** היה עד לתקיפתה של המתלוננת.

על אף שבעדותו לגבי בעלות הנאשם על כלב האמסטף העיד חן באופן חד משמעי שמי שהפריד בין הכלבים היה הנאשם וכי על פי השערותו הנאשם היה גם הבעלים של הכלב, הרי שביחס לזהות התוקף של המתלוננת תשובתו לא הייתה חד משמעית.

על פי עדותו המתלוננת הגיעה למקום נסערת מאוד ורצה לעבר קבוצת נשים שהיו במקום כשתוך כדי כך דחפה אחת מהן. אותן נשים החלו להסתער עליה ו"**פתאום הגיע בחור. הנשים זזו הצידה והבחור תפס את אמו של הילד והתחיל להרביץ לה כמו לגבר. אני ראיתי את מי שתקף אותה וראיתי את מי שלקח את האמסטף. אני לא יודע אם זה אותו אחד. אני זוכר את התוקף שלה [...]. אם הייתי רואה אותו כיום, הייתי מזהה אותו בוודאות, אבל היה לוקח זמן עד שהיה 'נופל לי האסימון' מאיפה אני מכיר אותו.**"

על אף שהנאשם ישב מולו על ספסל הנאשמים לא הצביע חן על הנאשם כעל תוקפה של המתלוננת.

עדותו אף היא אינה תומכת בגרסת המאשימה לפיה הנאשם הוא זה שתקף את המתלוננת.

התוצאה היא שהמאשימה לא עמדה בנטל ברמת הוודאות הדרושה בפלילים ולא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר שהנאשם היה מעורב בתקיפתה של המתלוננת.

גרסתו של הנאשם גם היא אינה חפה מסתירות ומהתחמקויות והוא אף לא טרח לחזק את גרסתו לפחות

בהבאתה של רנית, שהייתה עדת ראייה לאירוע התקיפה, לתמוך בגרסתו. אולם מאחר שכאמור המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה לא עבר נטל הפרכת ראיות התביעה על שכמו של הנאשם.

9. נוכח כל האמור לעיל הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן והן: אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממשית.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים

זכות ערעור תוך 45 יום.